

Arrest

nr. 233 889 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2019 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Oezbeekse origine te zijn, geboren in het dorp Qochie gelegen in het district Kunduz van de gelijknamige provincie waar u vanaf uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan woonde. Naast uw moedertaal Oezbeeks spreekt u ook Dari en Turks.

Enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd u door uw dorps hoofd genaamd Noor Gul aangesteld om uw dorp te bewaken tegen de taliban. Uw broer moest dit ook al eerder tegen zijn zin doen. Hij verliet het land een jaar voor u en woont sindsdien in Turkije. U bewaakte het dorp 's nachts gedurende enkele uren. Overdag werkte u als arbeider. Op een bepaalde dag kwam u onderweg drie talibanleden tegen. Ze stopten en fouilleerden u. Dan gaven ze u een zak mee met daarin enkele kogels en ook een wapen. Ze namen u meteen mee naar het front waar ze tegen de arbaki (lokale politieagenten) vochten. In dit gevecht kwamen twee talibanleden om en de derde ontsnapte. U liep ook weg en ging naar uw zus die in een ander dorp woonde in hetzelfde district. De volgende dag werd u door het dorps hoofd opgebeld die u beval om terug naar het dorp te komen. U hoorde echter van een andere dorpsgenoot dat u beschuldigd werd van samenwerking met de taliban. Hierop durfde u niet teruggaan naar uw dorp en verliet u het land.

U bracht eerst een maand door in Iran. Vervolgens woonde en werkte u twee maand in Turkije bij uw broer. U reisde onder meer verder via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland waar u ongeveer vijf weken bleef en u bereikte na een reis van ongeveer vierenhalf maand op 11 september 2015 België waar u dezelfde dag om internationale bescherming verzocht. U verzocht ook internationale bescherming in Duitsland. Na vijf weken wachten hebt u echter Duitsland verlaten om naar België te komen omdat u van anderen hoorde dat u hier meer kans maakte op erkenning. Bij terugkeer vreest u zowel de taliban als uw dorps hoofd. Ter staving van uw relaas legde u uw taskara en de enveloppe waarin uw taskara opgestuurd werd neer.

Op 25 oktober 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geoordeeld dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u werkelijk afkomstig was uit Kunduz en daar woonde tot uw vertrek naar Europa. U ging in beroep tegen deze beslissing en legde daarbij een verklaring van de dorpsoudsten en een kopie van een enveloppe neer. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde evenwel de beslissing van het Commissariaat-generaal op 22 maart 2019.

Zonder België te hebben verlaten deed u op 10 april 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming. U verklaart bij dit tweede verzoek dat u eigenlijk negen maanden bij het Afghaanse leger werkte in Kandahar, en dat u naderhand 5 maanden verbleef in Iran en 3 jaar in Turkije voor u naar Europa kwam. Ter staving van uw tweede verzoek legt u voor: een uittreksel van de burgerlijke stand van Kunduz, een Afghaans uittreksel van blanco strafblad, een aantal Afghaanse schoolattesten, een aantal stemkaarten van de familie, een foto, een enveloppe, en een bundel documenten aangaande uw bezigheden in België (scholingsdocumenten edm.).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u afkomstig was van Kunduz en dat u daar woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Er werd ook het vermoeden geuit dat u waarschijnlijk lange tijd in Iran gewoond had gezien uw woordenschat. Deze bevindingen werden onderschreven door de RvV. Heden beweert u evenwel nog steeds dat u afkomstig bent uit

Kunduz, maar voegt dat u negen maanden legerdienst deed in Kandahar. Na uw vertrek uit Afghanistan zou u vervolgens vijf maanden in Iran verbleven hebben en drie jaar in Turkije (in uw eerste verzoek verklaarde u dat dit één en twee maanden waren respectievelijk).

Dit betekent dat u vasthoudt aan uw voorgehouden afkomst uit Kunduz, ondanks de eerdere bevindingen van het Commissariaat-generaal en de RvV. U legt hiertoe als bijkomend bewijs een aantal documenten voor. Er kunnen evenwel een aantal opmerking bij deze documenten geformuleerd worden. Wat betreft de foto die u voorlegt (document 5), toont deze op geen enkele manier aan waar of wanneer deze genomen is, en kan deze u dus ook niet lokaliseren in Kunduz. Wat betreft de schoolattesten (document 3) die u voorlegt, zijn deze allen met de hand ingevuld, wat fraude eenvoudig maakt. Bovendien worden de schooljaren vermeld in de westerse kalender, vreemd voor een Afghaanse school. Ten slotte dateren deze slechts van 2005 en 2006, en kunnen dus niet uw voorgehouden verblijf in Kunduz tot 2011 aantonen. Wat betreft het uittreksel van de burgerlijke stand (document 1) en het blanco strafblad (document 2), kan vastgesteld worden dat u dit pas aanvraag naar aanleiding van een huwelijk dat u in België wou aangaan (verklaring volgend verzoek dd. 13 september 2019, afdeling 12., 17.), en het dus opgemaakt werd na uw vertrek. Het is ook met de hand ingevuld en zodoende zeer fraudegevoelig. De stemkaarten van uw familie ten slotte vertellen ons niets over waar u woonde. Over al deze Afghaanse documenten kan bovendien ook nog opgemerkt worden dat frauduleuze documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier, wat hun bewijswaarde beperkt. Ook blijft het zo dat u deze documenten voorlegt om een reeds door het Commissariaat-generaal en de RvV onaannemelijk bevonden herkomst uit Kunduz te proberen te staven, terwijl documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, niet de geloofwaardigheid van onaannemelijke verklaringen herstellen. De Belgische documenten (documenten 7) kunnen vanzelfsprekend uw herkomst uit Kunduz niet staven.

U wijzigt uw verklaringen omtrent uw **recente herkomst** evenwel ook door te stellen dat u eigenlijk vijf maanden in Iran verbleef en drie jaar in Iran, en daarvoor nog negen maanden dienst deed in Kandahar. **Hierover kan in de eerste plaats opgemerkt worden dat deze periode niet van die grootorde is dat het uw wel heel beperkte kennis van uw voorgehouden streek van herkomst tijdens uw vorige verzoek kan verklaren.** Zelfs met een verblijf van drieënhalf jaar in Turkije en Iran, en een negental maanden in Kandahar, zou u nog een veertien a vijftien jaar in (de provincie) Kunduz gewoond moeten hebben, en overeenkomstige kennis van de streek moeten hebben opgedaan.

Bovendien werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld (en beaamd door de RvV) dat uw **taalgebruik** doorspekt was met Farsi-terminologie, wat wijst op een lang verblijf in Iran. Dat u nu verklaart dat u vijf maanden in plaats van één maand in Iran verblijft, is niet van dien aard dat het uw taalgebruik kan verklaren. U blijkt nog steeds geen klare wijn te schenken op dit vlak.

Ten slotte haalt u nu ook aan dat u in het Afghaanse leger gediend zou hebben. U legt hiervoor evenwel **geen enkel begin van bewijs** voor, en komt niet verder dan een blote bewerking. Bovendien kan ook niet om de vaststelling heen dat u verklaarde geboren te zijn in 1996, en Afghanistan verlaten te hebben in 2011 (verklaring volgend verzoek dd. 13 september 2019, afdeling 4., 17.). **Dit zou betekenen dat u reeds op uw veertiende dienst genomen zou hebben bij het leger**, wat maar weinig waarschijnlijk lijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In deze kan gezien de bovenstaande vaststelling dat u geen geloofwaardige nieuwe elementen omtrent uw verblijf in uw regio van herkomst aanbracht, de motivering van de RvV naar aanleiding van de beslissing betreffende uw vorig verzoek integraal hernomen worden:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden verblijf in het district Kunduz van de provincie Kunduz tot aan haar komst naar België in 2015 niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een eerste middel op de **“SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING** evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag Schending van artikel 57/6/2 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3. De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekers volgende verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een resem geschonden geachte bepalingen volstaan op zich niet om vast te stellen dat aan die voorwaarden is voldaan.

2.4. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker vasthoudt aan zijn initiële asielrelaas en stelt nieuwe elementen te hebben bijgebracht om zijn asielrelaas te staven.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gesteld:

“In uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u afkomstig was van Kunduz en dat u daar woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Er werd ook het vermoeden geuit dat u waarschijnlijk lange tijd in Iran gewoond had gezien uw woordenschat. Deze bevindingen werden onderschreven door de RvV. Heden beweert u evenwel nog steeds dat u afkomstig bent uit Kunduz, maar voegt dat u negen maanden legerdienst deed in Kandahar. Na uw vertrek uit Afghanistan zou u vervolgens vijf maanden in Iran verbleven hebben en drie jaar in Turkije (in uw eerste verzoek verklaarde u dat dit één en twee maanden waren respectievelijk).

Dit betekent dat u vasthoudt aan uw voorgehouden afkomst uit Kunduz, ondanks de eerdere bevindingen van het Commissariaat-generaal en de RvV. U legt hiertoe als bijkomend bewijs een aantal documenten voor. Er kunnen evenwel een aantal opmerking bij deze documenten geformuleerd worden. Wat betreft de foto die u voorlegt (document 5), toont deze op geen enkele manier aan waar of wanneer deze genomen is, en kan deze u dus ook niet lokaliseren in Kunduz. Wat betreft de schoolattesten (document 3) die u voorlegt, zijn deze allen met de hand ingevuld, wat fraude eenvoudig maakt. Bovendien worden de schooljaren vermeld in de westerse kalender, vreemd voor een Afgaanse school. Ten slotte dateren deze slechts van 2005 en 2006, en kunnen dus niet uw voorgehouden verblijf in Kunduz tot 2011 aantonen. Wat betreft het uittreksel van de burgerlijke stand (document 1) en het blanco strafblad (document 2), kan vastgesteld worden dat u dit pas aanvraag naar aanleiding van een huwelijk dat u in België wou aangaan (verklaring volgend verzoek dd. 13 september 2019, afdeling 12., 17.), en het dus opgemaakt werd na uw vertrek. Het is ook met de hand ingevuld en zodoende zeer fraudegevoelig. De stemkaarten van uw familie ten slotte vertellen ons niets over waar u woonde. Over al deze Afgaanse documenten kan bovendien ook nog opgemerkt worden dat frauduleuze documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier, wat hun bewijswaarde beperkt. Ook blijft het zo dat u deze documenten voorlegt om een reeds door het Commissariaat-generaal en de RvV onaannemelijk bevonden herkomst uit Kunduz te proberen te staven, terwijl documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, niet de geloofwaardigheid van onaannemelijke verklaringen herstellen. De Belgische documenten (documenten 7) kunnen vanzelfsprekend uw herkomst uit Kunduz niet staven.

U wijzigt uw verklaringen omtrent uw recente herkomst evenwel ook door te stellen dat u eigenlijk vijf maanden in Iran verbleef en drie jaar in Iran, en daarvoor nog negen maanden dienst deed in Kandahar. Hierover kan in de eerste plaats opgemerkt worden dat deze periode niet van die grootorde is dat het uw wel heel beperkte kennis van uw voorgehouden streek van herkomst tijdens uw vorige verzoek kan verklaren. Zelfs met een verblijf van drieënhalf jaar in Turkije en Iran, en een negental maanden in Kandahar, zou u nog een veertien a vijftien jaar in (de provincie) Kunduz gewoond moeten hebben, en overeenkomstige kennis van de streek moeten hebben opgedaan.

Bovendien werd door het Commissariaat-generaal vastgesteld (en beaamd door de RvV) dat uw **taalgebruik** doorspekt was met Farsi-terminologie, wat wijst op een lang verblijf in Iran. Dat u nu verklaart dat u vijf maanden in plaats van één maand in Iran verblijft, is niet van dien aard dat het uw taalgebruik kan verklaren. U blijkt nog steeds geen klare wijn te schenken op dit vlak.

Ten slotte haalt u nu ook aan dat u in het Afghaanse leger gediend zou hebben. U legt hiervoor evenwel **geen enkel begin van bewijs** voor, en komt niet verder dan een blote bewerking. Bovendien kan ook niet om de vaststelling heen dat u verklaarde geboren te zijn in 1996, en Afghanistan verlaten te hebben in 2011 (verklaring volgend verzoek dd. 13 september 2019, afdeling 4., 17.). **Dit zou betekenen dat u reeds op uw veertiende dienst genomen zou hebben bij het leger**, wat maar weinig waarschijnlijk lijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In deze kan gezien de bovenstaande vaststelling dat u geen geloofwaardige nieuwe elementen omtrent uw verblijf in uw regio van herkomst aanbracht, de motivering van de RvV naar aanleiding van de beslissing betreffende uw vorig verzoek integraal hernomen worden:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden verblijf in het district Kunduz van de provincie Kunduz tot aan haar komst naar België in 2015 niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”

Er zijn geen specifieke elementen in het dossier aanwezig die een ander licht werpen op de beoordeling van het tweede verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nooit ontkend heeft dat verzoeker afkomstig is uit Kunduz. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de eerste beslissing wijzigt door nu te stellen dat verzoeker niet uit Kunduz afkomstig is.

De Raad stelt echter vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de beslissing die werd genomen naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming duidelijk stelde “Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie

Kunduz en tot uw aankomst in België daar gewoond te hebben. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.”(eigen onderlijning).

Ook in onderhavige bestreden beslissing stelde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens zeer specifiek *“In uw eerste verzoek werd geoordeeld dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u afkomstig was van Kunduz en dat u daar woonde tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Er werd ook het vermoeden geuit dat u waarschijnlijk lange tijd in Iran gewoond had gezien uw woordenschat. Deze bevindingen werden onderschreven door de RvV. Heden beweert u evenwel nog steeds dat u afkomstig bent uit Kunduz, maar voegt dat u negen maanden legerdienst deed in Kandahar. Na uw vertrek uit Afghanistan zou u vervolgens vijf maanden in Iran verbleven hebben en drie jaar in Turkije (in uw eerste verzoek verklaarde u dat dit één en twee maanden waren respectievelijk). Dit betekent dat u vasthoudt aan uw voorgehouden afkomst uit Kunduz, ondanks de eerdere bevindingen van het Commissariaat-generaal en de RvV.”.*

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoekers afkomst uit Kunduz steeds werd betwist. Verzoeker kan dan ook geenszins worden bijgetreden in zijn bewering dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de eerste beslissing zou hebben gewijzigd.

Waar verzoeker aangeeft dat de neergelegde foto's samen met zijn verklaringen zijn geloofwaardigheid kunnen ondersteunen en de attesten van de school aantonen dat hij op een bepaalde leeftijd in Kunduz was, moet worden opgemerkt dat dit niets wijzigt aan de voorgaande vaststellingen.

Overigens doet verzoeker met dergelijke algemene beweringen geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststellingen met betrekking tot de door hem neergelegde documenten: *“Wat betreft de foto die u voorlegt (document 5), toont deze op geen enkele manier aan waar of wanneer deze genomen is, en kan deze u dus ook niet lokaliseren in Kunduz. Wat betreft de schoolattesten (document 3) die u voorlegt, zijn deze allen met de hand ingevuld, wat fraude eenvoudig maakt. Bovendien worden de schooljaren vermeld in de westerse kalender, vreemd voor een Afghaanse school. Ten slotte dateren deze slechts van 2005 en 2006, en kunnen dus niet uw voorgehouden verblijf in Kunduz tot 2011 aantonen. Wat betreft het uittreksel van de burgerlijke stand (document 1) en het blanco strafblad (document 2), kan vastgesteld worden dat u dit pas aanvraag naar aanleiding van een huwelijk dat u in België wou aangaan (verklaring volgend verzoek dd. 13 september 2019, afdeling 12., 17.), en het dus opgemaakt werd na uw vertrek. Het is ook met de hand ingevuld en zodoende zeer fraudegevoelig. De stemkaarten van uw familie ten slotte vertellen ons niets over waar u woonde. Over al deze Afghaanse documenten kan bovendien ook nog opgemerkt worden dat frauduleuze documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, zoals blijkt uit informatie toegevoegd aan uw dossier, wat hun bewijswaarde beperkt. Ook blijft het zo dat u deze documenten voorlegt om een reeds door het Commissariaat-generaal en de RvV onaannemelijk bevonden herkomst uit Kunduz te proberen te staven, terwijl documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen, niet de geloofwaardigheid van onaannemelijke verklaringen herstellen. De Belgische documenten (documenten 7) kunnen vanzelfsprekend uw herkomst uit Kunduz niet staven.”.*

Waar verzoeker aangeeft dat de nieuwe elementen die hij bijbracht toelaten eerdere hiaten te dichten en de geloofwaardigheid te herstellen, moet worden opgemerkt dat verzoeker in zijn tweede verzoek om internationale bescherming zijn initiële verklaringen omtrent zijn verblijf en reisweg wijzigt en met een vierde versie op de proppen komt.

In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd met betrekking tot het door verzoeker geschetste tijdschema door de Raad immers reeds het volgende opgemerkt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen coherente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop zij haar land van herkomst heeft verlaten en haar reisweg naar België. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht als volgt gemotiveerd:

“(…) U verklaarde zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op het CGVS dat u ongeveer vierenhalf maand voor uw aankomst in België uit Afghanistan vertrok. Onderweg bleef u eerst een maand in Iran en vervolgens twee maanden in Turkije waar uw broer al een jaar voor u naar verhuisde en waar hij nog steeds woont. U werkte daar samen met hem. Na twee maand in Turkije kwam u naar

België. Onderweg bleef u ongeveer vijf weken in Duitsland waar u ook asiel aanvraag. Omdat u hoorde van anderen dat België betere kansen bood aan asielzoekers verliet u Duitsland en kwam u op 11 september 2015 in België aan. Volgens deze berekening zou u rond april 2015 Afghanistan moeten verlaten hebben (CGVS p. 7-8, p. 12; zie ook Verklaring DVZ vraag 22, 24, 31, 33, 36, 37). Toch beweerde u op het CGVS dat u de eerste maand van 2014 het land verliet. U zou eerst een maand in Iran hebben gependend en de tweede maand van 2014 zou u naar Turkije zijn gegaan. (CGVS p. 7-8, 12). U vermeldde tevens dat uw broer al in 2013 Afghanistan verliet, dus een jaar voor uw vertrek en dat u in 2013 stopte met school dus een jaar voor uw vertrek (CGVS p. 4, p. 6). U werd geconfronteerd met de inconsistenties in de data die u opgaf, dat er dus bijna twee jaar tijd is verstreken tussen uw vertrek uit Afghanistan en aankomst in België waarvan u slechts vijf maand tijd kan situeren. (...) U werd ook gevraagd om te denken aan de periode van uw vertrek en deze volgens een feestdag of een andere belangrijke dag te dateren. Hierop kon u ook geen duidelijkheid bieden (CGVS p. 8). U haalde plots aan dat u in de war bent. U werd ook later tijdens het gehoor gevraagd om duidelijkheid te bieden. U werd tevens geïnformeerd dat een eventueel verblijf in een ander land niet negatief hoefde te zijn voor uw asielaanvraag maar dat het wel belangrijk was om het mee te delen. U bleef echter de bovenstaande onlogische tijdslijn herhalen (CGVS p. 12). Dat u deze data niet correct kon weergeven kan niet liggen aan een algemene cognitieve moeilijkheid die u zou kunnen ondervinden als asielzoeker, noch aan uw opleidingsniveau. U kon immers zeer duidelijk aangeven dat u in maart 2016 uw tweede interview had in België (CGVS p. 2). Dat u in tegenstelling tot deze datum, uw vertrekkdatum niet kan dateren die ook veel betekenis heeft voor uw leven is op zijn minst opvallend. De rest van uw verklaringen afgelegd op het CGVS zijn eveneens coherent en logisch in tijd en ruimte. Zo dient te worden geconcludeerd dat u uw recente verblijfplaatsen trachtte verborgen te houden voor het CGVS."

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij in 2015 vertrok uit Afghanistan en er vijftien dagen over deed om Iran te bereiken. In Iran zou zij vijf maand gebleven zijn, waarna zij naar Turkije trok, daar twee maand bleef en vervolgens doorreisde naar Duitsland. In Duitsland zou de verzoekende partij vijf weken verbleven hebben. De verzoekende partij geeft aan in totaal negen maanden onderweg te zijn geweest. Waar de verzoekende partij thans stelt vijf maanden in Iran te hebben verbleven, wijkt zij af van haar eerdere verklaringen, volgens dewelke zij slechts één maand in Iran zou hebben verbleven. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift enerzijds aan dat zij niet volledig transparant is geweest over haar verblijf in Iran en suggereert dat zij desbetreffend slechte raad vanuit haar omgeving in het asielcentrum heeft opgevolgd. Anderzijds wijst zij erop dat zij afkomstig is uit een van de wereld afgesloten bergdorp, dat zij slechts een zeer beperkte scholing genoten heeft en dat zij effectief niet in staat was een perfecte tijdslijn van haar reisweg weer te geven. Het advies van anderen biedt geen verschoning voor verzoekers incoherente verklaringen betreffende haar reisweg. De verzoekende partij werd er tijdens haar procedure duidelijk en bij herhaling op gewezen dat zij te allen tijde de waarheid diende te vertellen en niet diegenen diende te geloven die haar aanraden feiten uit te vinden of anders voor te stellen (zie stuk 14, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies; stuk 4, gehoorverslag, p. 1). Nog daargelaten lager weergegeven motieven op basis waarvan niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij in haar dorp dermate afgesloten van de buitenwereld leefde dat zij zich niet bewust kon zijn van wat zich daar afspeelde, verklaart de verzoekende partij niet in welke zin haar afkomst haar ervan weerhoudt een reisweg die zij persoonlijk heeft afgelegd op coherente wijze te situeren in tijd en ruimte. Dit vereist tevens geen scholing, noch toont de verzoekende partij aan dat een beperkte scholing haar verstandelijke vermogens heeft aangetast, zodat zij niet in staat zou mogen worden geacht persoonlijke gebeurtenissen op correcte en coherente wijze weer te geven. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enerzijds heeft aangegeven ongeveer vierenhalve maand onderweg te zijn geweest naar België, maar anderzijds heeft verklaard begin 2014 te zijn vertrokken uit Afghanistan. Gelet op het feit dat zij in België is aangekomen in september 2015, zijn deze verklaringen onmogelijk met elkaar te verenigen. Verzoekers huidige bewering in totaal negen maanden onderweg te zijn geweest en dus in januari 2015 te zijn vertrokken is niet van aard de tegenstrijdigheid in verzoekers eerdere verklaringen op te heffen. Het betreft hier een aanzienlijk tijdsverschil ter verklaring waarvan het verweer dat de verzoekende partij niet in staat is een "perfecte tijdslijn" weer te geven niet afdoend is."

Verzoeker stelt in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming dat hij eigenlijk negen maanden bij het leger werkte in Kandahar, daarna vijf maanden in Iran verbleef om vervolgens drie jaar in Turkije te wonen alvorens naar België te komen.

Gelet op dergelijke wisselende verklaringen is het de Raad dan ook een raadsel op welke wijze de nieuwe elementen die verzoeker bijbracht zouden toelaten eerdere hiaten te dichten en de geloofwaardigheid te herstellen.

Overigens moet hierbij worden benadrukt dat de periode voor zijn komst naar België volgens zijn nieuwe verklaringen inzake zijn verblijf voor zijn komst naar België, niet van die grootorde is dat het verzoekers zeer beperkte kennis van zijn voorgehouden streek van herkomst tijdens zijn vorige verzoek kan verklaren. Zelfs met een verblijf van drieënhalve jaar in Turkije, vijf maanden in Iran, en een negental maanden in Kandahar, zou verzoeker nog een veertien à vijftien jaar in (de provincie) Kunduz gewoond moeten hebben, en overeenkomstige kennis van de streek moeten hebben opgedaan.

Waar verzoeker stelt dat hij bang was dat het verblijf in Turkije problematisch zou zijn en hij zijn leeftijd in Europa heeft aangepast om de Dublin-procedure te voorkomen en hij eigenlijk geboren is 1993 i.p.v. 1996, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker blijkbaar te pas en te onpas zijn verklaringen wijzigt. Een vaststelling die de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen niet ten goede komt. Verzoeker maakt hiermee zijn afkomst uit Kunduz ook niet aannemelijk. Evenmin brengt hij informatie bij die zijn wijzigende verklaringen omtrent zijn recente verblijf enigszins zouden kunnen ondersteunen.

Ter terechtzitting legt verzoeker een fotokopie van een taskara met vertaling neer alsmede een fotokopie van een enveloppe.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend. Indien wordt aangenomen dat de door verzoeker neergelegde kopie van een enveloppe authentiek zou zijn, laat deze slechts zien dat verzoeker post ontvangen heeft vanuit Kunduz. Dit zegt niets over zijn afkomst noch recente verblijf.

Wat betreft de taskara die verzoeker neerlegt, merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds een taskara neerlegde. Met betrekking tot deze taskara werd door de Raad als volgt geoordeeld: *“Wat betreft verzoekers taskara, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit document door de verzoekende partij werd aangevraagd toen zij zich reeds in België bevond (stuk 4, gehoorverslag, p. 6, 7). Het gesolliciteerde karakter maakt dat aan dit document geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend, temeer daar uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Afghaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan, en dat veel valse documenten zelfs door gedegen experts niet van authentieke documenten onderscheiden kunnen worden (zie stuk 13, Landeninformatie, nr. 15, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten.”* De Raad stelt nu vast dat verzoeker een volstrekt anders uitziende taskara neerlegt. Hij verschafft hierbij geen enkele uitleg en stelt ter terechtzitting louter dat dit zijn afkomst uit Kunduz aantoonde. Verzoeker gaat er blijkbaar aan voorbij dat hij reeds eerder een taskara heeft neergelegd. Uit de vertaling van deze nieuwe taskara blijkt dat deze werd afgegeven op 2 maart 2016. Aangezien verzoeker op 11 september 2015 in België een asielaanvraag indiende, werd dit document eveneens afgeleverd op het ogenblik dat verzoeker reeds in België was.

Het feit dat nu opnieuw een andere taskara voorligt zonder enige uitleg met betrekking tot de andere taskara, doet afbreuk aan verzoekers oprechtheid en geloofwaardigheid en toont eens te meer aan dat Afghaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Aangezien het bovendien om een fotokopie gaat is er geen enkele aanwijzing omtrent de authenticiteit van dit stuk. Verzoeker slaagt er aldus niet in zijn afkomst aannemelijk te maken. Het komt verzoekers oprechtheid of geloofwaardigheid ook allerminst ten goede.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker zijn tweede verzoek om internationale bescherming thans steunt op het gegeven dat hij soldaat was in Kandahar, Afghanistan. Hij erkent bovendien dat zijn vluchtmotief dat hij tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming had opgegeven niet klopt en stelt dat hij nu gevaar loopt omwille van zijn werk als soldaat (stuk 7, Verklaring volgend verzoek, vraag 15). Dergelijke wisselende verklaringen doen ernstig afbreuk aan verzoekers oprechtheid en geloofwaardigheid.

Verzoeker wijzigt te pas en te onpas zijn verklaringen, niet alleen omtrent zijn vluchtmotieven maar ook omtrent zijn recente verblijf. Verzoeker brengt ook geen enkel objectief bewijs bij waaruit de ware toedracht van zijn verklaringen enigszins zou kunnen blijken.

Verzoeker maakt zijn afkomst noch recente verblijf aannemelijk. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers afkomst en recent verblijf kan er evenmin geloof worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat

verzoeker voor zijn komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing herneemt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus wat in het arrest nr. 218 529 van 20 maart 2019 van de Raad geoordeeld werd:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden verblijf in het district Kunduz van de provincie Kunduz tot aan haar komst naar België in 2015 niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

Verzoekers verweer dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich moet baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten voor terugkerende asielzoekers en dat dit voor verzoeker specifiek ten aanzien van Kunduz moet gebeuren, is gelet op wat voorafgaat niet dienstig.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De Raad is van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF